A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. április 26.*

„Előzetes döntéshozatal – A nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett regionális adó – Letelepedés szabadsága – Környezetvédelem és területrendezés – Állami támogatás – Szelektív intézkedés”

A C-236/16. és C-237/16. sz. ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2016. április 25-én érkezett, 2016. március 10-i és 11-i határozatával terjesztett elő

az **Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)**

és

a **Diputación General de Aragón** között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, C. G. Fernlund, J.-C. Bonichot (előadó), A. Arabadjiev és E. Regan bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. július 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) képviseletében J. Pérez-Bustamante Köster és F. Löwhagen abogados, valamint J. M. Villasante García procurador,

– a Diputación General de Aragón képviseletében I. Susín Jiménez Ignacio letrado és J. A. Morales Hernández-San procurador,

– az Európai Bizottság képviseletében N. Gossement, P. Němečková és G. Luengo, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. november 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az EUMSZ 49. cikknek, az EUMSZ 54. cikknek, valamint az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket az Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) és a Diputación General de Aragón (Aragónia regionális kormánya, Spanyolország) között azon adó jogszerűségével kapcsolatban folyamatban lévő eljárásokban nyújtották be, amelyet az Aragónia autonóm közösségben található nagy kereskedelmi létesítményekre vetettek ki.

A spanyol jogi háttér

3 A 2005. december 30-i Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (az aragóniai parlament 13/2005. sz. törvénye az Aragónia autonóm közösség átengedett és saját adói tárgyában hozott adóügyi és közigazgatási intézkedésekről, a BOA 2005. december 31-i 154. száma; a továbbiakban: 13/2005. sz. törvény) 2006. január 1-jétől kezdődő hatállyal adót vetett ki a nagy kereskedelmi létesítmények által okozott környezeti kárra (a továbbiakban: IDMGAV).

4 A 13/2005. sz. törvény 28. cikke kimondja, hogy ezen adó célja a kereskedelmi létesítmények tevékenységének megadóztatatása, mivel e tevékenység tömeges járműforgalmat idéz elő, és ennélfogva negatív hatást gyakorol Aragónia autonóm közösség környezetére és területére.

5 A 13/2005. sz. törvény 29. cikke szerint egy kereskedelmi létesítmény akkor rendelkezik nagy eladótérrel, ha ez utóbbi meghaladja az 500 m^2-t.

6 A 13/2005. sz. törvény 32. cikke kifejti, hogy az IDMGAV hatálya alá tartozó adóalanyok „az adó hatálya alá tartozó környezeti kárt okozó kereskedelmi tevékenységet folytató és ezáltal járműforgalmat generáló személyek”.

7 A 13/2005. sz. törvény 33. cikke kimondja, hogy mentesülnek az említett adó alól azok a kereskedelmi létesítmények, amelyek fő tevékenységként gépek, járművek, szerszámok és ipari alapanyagok; csak professzionális felhasználóknak szánt építőanyagok, szaniteráruk, nyílászárók; kertészeti és mezőgazdasági felhasználásra szánt palánták és facsemeték; önálló hagyományos szaküzletekben bútor; kereskedői kiállítótermekben és javítószervizekben gépjárművek, valamint gépjármű-üzemanyagok forgalmazásával foglalkoznak.

8 E törvény 34. cikke rögzíti az adóalap kiszámításának részletes szabályait, 35. cikke pedig ezen adó kiszámításának részletes szabályait állapítja meg, amelyek többek között egy bizonyos, a létesítmény helyétől függő együttható alkalmazását írják elő akkor, ha az adóalap meghaladja a 2000 m^2-t. Ebből következik, hogy a fizetendő adó összege 0 akkor, ha ezen adóalap 2000 m^2 vagy annál kisebb.

9 Az ezen adóra vonatkozó jogi szabályozást ezt követően a Decreto 1/2007 del Gobierno de Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (Aragónia regionális kormányának a 13/2005. sz. törvény részleges végrehajtásáról szóló rendelet jóváhagyásáról szóló 1/2007. sz. rendelete, a BOA 2007. január 20-i 8. száma, a továbbiakban: 1/2007. sz. rendelet) hasonló rendelkezései pontosították.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 2007-ben az ANGED – a nagy kereskedelmi vállalkozások országos szövetsége – az 1/2007. sz. rendelet megsemmisítése érdekében keresetet nyújtott be a Tribunal Superior de Justicia de Aragónhoz (Aragónia felsőbírósága, Spanyolország). E kereset benyújtását megelőzően, 2006-ban keresetet nyújtott be e bírósághoz a 2006. május 12-i orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón (Aragónia regionális kormányának pénzügyi, gazdasági és foglalkoztatásügyi minisztériumi rendelete, a BOA 2006. május 22-i 57. száma) ellen, amely meghatározta a 13/2005. sz. törvény által bevezetett környezetvédelmi adók alkalmazásához szükséges rendelkezéseket, és jóváhagyta a nyilatkozattételhez, szakaszos fizetéshez és önadózáshoz használt formanyomtatványokat.

11 E bíróság az említett két ügyben felfüggesztette a határozathozatalt mindaddig, amíg a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság, Spanyolország) nem határoz az IDMGAV-t bevezető törvénnyel kapcsolatban a képviselők egy csoportja és a spanyol kormány által hozzá benyújtott keresetekről. Azt követően, hogy a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság) e kereseteket elutasította, a Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Aragónia felsőbírósága) elutasította az ANGED által az 1/2007. sz. rendelettel szemben benyújtott keresetet, és részben helyt adott a 2006. május 12-i rendelettel szemben benyújtott keresetnek. Az ANGED ezt követően e két ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Tribunal Supremóhoz (legfelsőbb bíróság, Spanyolország).

12 Az ANGED az IDMGAV intézményével és annak állítólagos állami támogatás jellegével kapcsolatban emellett panasszal fordult a Bizottsághoz is.

13 A Bizottság 2014. november 28-i levelében arról tájékoztatta a spanyol hatóságokat, hogy az IDMGAV rendszerének előzetes értékelése alapján nem zárható ki, hogy a kisméretű kereskedelmi létesítmények és bizonyos szaküzletek részére nyújtott mentesség a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak tekinthető, és hogy indokolt lenne az, hogy a Spanyol Királyság ezen adót eltörölje vagy módosítsa.

14 E körülmények között a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő, a C-236/16. és C-237/16. sz. ügyekben azonos kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 49. cikket és az EUMSZ 54. cikket, hogy azokkal ellentétes egy olyan regionális adó létezése, amelyet a nagy eladó- és vevőparkoló-területtel rendelkező kereskedelmi létesítményekben folytatott tevékenységet és az általuk keltett járműforgalmat szolgáló berendezések és eszközök használata által okozott környezeti kárra vetnek ki, amennyiben az eladóterület meghaladja az 500 m^2-t, és amely adó e kereskedelmi létesítmények valós elhelyezkedésétől függetlenül kerül alkalmazásra, legyen az a kiépült városi övezeten belül vagy azon kívül, és az esetek többségében más tagállamok vállalkozásait terheli, figyelembe véve, hogy:

a) ténylegesen nem terheli a több kereskedelmi létesítménnyel rendelkező kereskedőket, bármennyi is legyen létesítményeik összesített eladótere, ha közülük egyik sem haladja meg az 500 m^2 eladóteret, még akkor sem, ha egy vagy több létesítményük ugyan meg is haladja ezt a küszöbértéket, azonban az adóalap nem haladja meg a 2000 m^2-t, miközben ténylegesen terheli azokat az egyetlen olyan kereskedelmi létesítménnyel rendelkező kereskedőket, amelynek az eladótere ezeket a küszöbértékeket meghaladja, és

b) ezenkívül az eladóterük nagyságától függetlenül mentesíti az adó alól azokat a kereskedelmi létesítményeket, amelyek kizárólag gépeket, járműveket, szerszámokat és ipari alapanyagokat; csak professzionális felhasználóknak szánt építőanyagokat, szaniterárukat, nyílászárókat; önálló hagyományos szaküzletekben bútort; kereskedői kiállítótermekben és javítószervizekben gépjárműveket; kertészeti és mezőgazdasági felhasználásra szánt palántákat és facsemetéket, vagy gépjármű-üzemanyagot forgalmaznak?

2) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, hogy az említett rendelkezés értelmében tiltott állami támogatásnak minősül az, hogy mentesülnek az IDMGAV tényleges megfizetése alól a legfeljebb 500 m^2 eladóterű kereskedelmi létesítmények, illetve az ezt meghaladó eladóterű azon kereskedelmi létesítmények, amelyek esetében az adóalap nem haladja meg a 2000 m^2-t, valamint a kizárólag gépeket, járműveket, szerszámokat és ipari alapanyagokat; csak professzionális felhasználóknak szánt építőanyagokat, szaniterárukat, nyílászárókat; önálló hagyományos szaküzletekben bútort; kereskedői kiállítótermekben és javítószervizekben gépjárműveket; kertészeti és mezőgazdasági felhasználásra szánt palántákat és facsemetéket, vagy gépjármű-üzemanyagot forgalmazó kereskedelmi létesítmények?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

15 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdésével lényegében azt kérdezi, hogy az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó, mint amelyről az alapügyekben szó van.

16 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a letelepedés szabadságának célja az, hogy a letelepedés tagállamában más tagállamok állampolgárai és az EUMSZ 54. cikkben említett társaságok számára biztosítsa a nemzeti bánásmódot, és a társaságokat illetően megtilt minden, székhelyen alapuló hátrányos megkülönböztetést (lásd különösen: 2006. december 12-i Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation ítélet, C-374/04, EU:C:2006:773, 43. pont; 2006. december 14-i Denkavit Internationaal és Denkavit France ítélet, C-170/05, EU:C:2006:783, 22. pont).

17 E tekintetben nemcsak a társaságok székhelye alapján történő nyílt hátrányos megkülönböztetés tiltott, hanem az ilyen megkülönböztetés olyan rejtett formái is, amelyek egyéb elhatárolási szempontok alkalmazása révén ténylegesen ugyanahhoz az eredményhez vezetnek (2014. február 5-i Hervis Sport- és Divatkereskedelmi ítélet, C-385/12, EU:C:2014:47, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 Egyébiránt az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikk által tiltott, a társaságok székhelye alapján történő közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan kötelező adó, amely látszólag objektív elhatárolási szemponton alapul, de a jellemzőire tekintettel az esetek többségében hátrányosan érinti a más tagállamokban székhellyel rendelkező társaságokat, amelyek az adót kivető tagállamban székhellyel rendelkező társaságokkal összehasonlítható helyzetben vannak (lásd ebben az értelemben: 2014. február 5-i Hervis Sport- és Divatkereskedelmi ítélet, C-385/12, EU:C:2014:47, 37–41. pont).

19 Az alapügyekben szóban forgó jogszabály a létesítmény eladótere szerinti kritériumot állít fel, amely semmilyen közvetlen hátrányos megkülönböztetést nem jelent.

20 A Bírósághoz benyújtott információkból sem tűnik ki, hogy e kritérium az esetek többségében hátrányosan érintené más tagállamok állampolgárait vagy a más tagállamokban székhellyel rendelkező társaságokat.

21 Ilyen megállapítás ugyanis nem vonható le az ANGED által az írásbeli észrevételeiben szolgáltatott adatokból, amely észrevételek egyébként lényegében a Katalónia autonóm közösség által a nagy létesítményekre kivetett adóra vonatkoznak.

22 A kérdést előterjesztő bíróság egyébiránt utal arra, hogy nem állnak rendelkezésére „megfelelő” információk annak bizonyításához, hogy esetleg leplezett hátrányos megkülönböztetésről van szó.

23 A fentiekre figyelemmel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó, mint amelyről az alapügyekben szó van.

A második kérdésről

24 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül-e az olyan adó, mint amelyről az alapügyekben szó van, amelyet a nagy kereskedelmi létesítményekre vetnek ki lényegében azok eladótere alapján, mivel az adó alól mentesülnek azok a létesítmények, amelyek eladótere nem haladja meg az 500 m^2-t, továbbá azok, amelyek eladótere meghaladja e küszöbértéket, azonban adóalapjuk nem haladja meg a 2000 m^2-t, valamint azok a létesítmények, amelyek gépeket, járműveket, szerszámokat és ipari alapanyagokat; csak professzionális felhasználóknak szánt építőanyagokat, szaniterárukat, nyílászárókat; önálló hagyományos szaküzletekben bútort; gépjárműveket; palántákat és facsemetéket, vagy gépjármű-üzemanyagot forgalmaznak.

25 Ahhoz, hogy valamely nemzeti intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősüljön, valamennyi alábbi feltétel teljesülése szükséges. Először is állami, vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell történnie. Másodszor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezettje számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedszer torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd különösen: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53. pont).

26 Ami az előny szelektivitására vonatkozó feltételt illeti, amelyre különösen hivatkoztak a Bíróság előtt, az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy e feltétel értékelése során azt kell meghatározni, hogy adott jogi szabályozás keretén belül a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelés[ét]” előnyben részesítse olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek e szabályozás céljára tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben vannak, és amelyek ily módon – lényegében „hátrányosan megkülönböztetőnek” minősíthető – eltérő bánásmódban részesülnek (lásd különösen: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Különösen az adókedvezményt biztosító nemzeti intézkedéseket illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen jellegű intézkedés, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de a kedvezményezetteket a többi adóalanynál kedvezőbb helyzetbe hozza, a kedvezményezettek számára szelektív előnyt biztosíthat, és ennélfogva az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül. A valamennyi gazdasági szereplőre megkülönböztetés nélkül alkalmazandó, általános intézkedésből eredő adókedvezmény azonban nem minősül e rendelkezés értelmében vett ilyen támogatásnak (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 56. pont).

28 E tekintetben ahhoz, hogy valamely nemzeti adóintézkedést „szelektívnek” lehessen minősíteni, először is azonosítani kell az érintett tagállamban alkalmazandó általános vagy „normál” adórendszert, ezt követően pedig bizonyítani kell, hogy a vizsgált adóintézkedés eltér az említett általános rendszertől, mivel különbséget tesz az ezen általános rendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben lévő gazdasági szereplők között (lásd különösen: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a valamely intézkedés szelektivitásának értékelésekor referenciaként szolgáló jogi keretet nem kell szükségképpen az érintett tagállam területi korlátain belül meghatározni, hanem e keret azon terület jogi kerete is lehet, amely területen valamely regionális vagy helyi hatóság az alkotmány vagy törvény által ráruházott hatáskörét gyakorolja. Erről van szó akkor, ha e testület *de jure* és *de facto* olyan jogállással rendelkezik, amely a tagállam központi kormányával szemben kellő autonómiát biztosít számára ahhoz, hogy az általa elfogadott intézkedések révén ez a testület, nem pedig a központi kormány játszik meghatározó szerepet azon politikai és gazdasági környezet kialakításában, amelyben a vállalkozások működnek (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 11-i Union General de Trabajadores de La Rioja [UGT-Rioja] és társai ítélet, C-428/06–C-434/06, EU:C:2008:488, 47–50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Nem minősül azonban az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak egy olyan intézkedés, amely különbséget tesz a szóban forgó jogrendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben lévő vállalkozások között, és ezért *a priori* szelektív jellegű, amennyiben az érintett tagállam bizonyítani tudja, hogy e megkülönböztetés igazolt, mivel az az intézkedést magában foglaló rendszer jellegéből vagy felépítéséből ered (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Az általános adórendszer alkalmazása alóli kivételt előíró intézkedést akkor lehet az adórendszer jellegére és általános felépítésére hivatkozással igazolni, ha az érintett tagállam bizonyítani tudja, hogy ezen intézkedés az adórendszere alapelveinek vagy vezérlő elveinek közvetlen következménye. E tekintetben különbséget kell tenni egyrészt az adott adórendszer – azon kívül álló – céljai, másrészt a magában az adórendszerben rejlő mechanizmusok között, amelyek e célok eléréséhez szükségesek (2006. szeptember 6-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-88/03, EU:C:2006:511, 81. pont).

32 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy jóllehet valamely adóintézkedés szelektivitásának bizonyítása céljából nem mindig szükséges, hogy az valamely általánosnak tekintett adórendszerhez képest eltérést engedő jelleggel bírjon, az a körülmény, hogy e jelleggel rendelkezik, e célból mindenképpen releváns akkor, ha az következik belőle, hogy gazdasági szereplők két kategóriája különböztethető meg, és képezi *a priori* eltérő bánásmód tárgyát, azaz egyrészt azok, akik az eltérést engedő intézkedés hatálya alá tartoznak, másrészt azok, akikre továbbra is az általános adórendszer alkalmazandó, noha e két kategória az említett rendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható helyzetben van (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Az alapügyekben szóban forgó jogszabályt illetően először is rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság előtt nem képezte vita tárgyát az, hogy a területi referenciakeretnek Aragónia autonóm közösség területének kell lennie.

34 Noha az eladóterületre vonatkozó kritérium nem olyan kritérium, amely formálisan eltérne egy adott jogi referenciakerettől, e kritérium azzal a hatással jár, hogy kizárja ezen adó hatálya alól a megállapított küszöbérték alatti eladóterű kereskedelmi létesítményeket. Így az IDMGAV nem különböztethető meg egy olyan regionális adótól, amelynek hatálya alá azok a kereskedelmi létesítmények tartoznak, amelyek eladótere bizonyos küszöbön túllép.

35 Márpedig az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése az állami beavatkozásokat hatásaik alapján, az alkalmazott módszerektől függetlenül határozza meg (2008. december 22-i British Aggregates Association ítélet, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 89. pont).

36 Ennélfogva nem lehet *a priori* kizárni, hogy egy ilyen kritérium gyakorlatilag lehetővé teszi „bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének” előnyben részesítését az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében.

37 Ebben az összefüggésben következésképpen meg kell vizsgálni, hogy az ezen adó hatálya alól ily módon kizárt kereskedelmi létesítmények az annak hatálya alá tartozó létesítményekkel összehasonlítható helyzetben vannak-e, vagy sem.

38 Ezen elemzés keretében figyelembe kell venni, hogy erre vonatkozó uniós szabályozás hiányában a tagállamok vagy az adójogi autonómiával rendelkező, az állami szintnél alacsonyabb szintet képviselő jogalanyok adóztatási hatáskörébe tartozik az adóalap meghatározása, és az adóteher különböző termelési tényezők és különböző gazdasági ágazatok közötti megosztása (2011. november 15-i Bizottság és Spanyolország kontra Government of Gibraltar és Egyesült Királyság ítélet, C-106/09 P és C-107/09 P, EU:C:2011:732, 97. pont).

39 Amint ugyanis a Bizottság az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikkének (1) bekezdésében említett állami támogatás fogalmáról szóló közleményének (HL 2016. C 262., 1. o.) 156. pontjában emlékeztet, „[a] tagállamok szabadon dönthetnek az általuk legmegfelelőbbnek ítélt gazdaságpolitikáról, és különösen jogukban áll az adóterheket belátásuk szerint megosztani az egyes termelési tényezők között […] az uniós jog[ot] [tiszteletben tartva]”.

40 Az alapügyekben szóban forgó adót illetően a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy az említett adó célja a környezetvédelemhez és a területrendezéshez való hozzájárulás. Ezen adó hivatott ugyanis korrigálni és kompenzálni az e nagy kereskedelmi létesítmények tevékenysége által – különösen az általuk generált forgalomból eredően – az érintett környezetre és területre gyakorolt hatásokat oly módon, hogy e létesítmények kötelesek hozzájárulni a környezetvédelmi cselekvési tervek finanszírozásához és az infrastruktúra javításához.

41 E tekintetben nem vitatható, hogy a kereskedelmi létesítmények környezeti hatása nagymértékben függ e létesítmények méretétől. Minél nagyobb ugyanis az eladóterük, annál nagyobb a vevőforgalom, ami környezetszennyezésben nyilvánul meg. Ebből következik, hogy az eladótérre vonatkozó küszöbre alapított olyan kritérium, mint amelyet az alapügyekben szóban forgó nemzeti jogszabály vesz figyelembe annak érdekében, hogy különbséget tegyen a vállalkozások között aszerint, hogy az általuk gyakorolt hatás nagyobb vagy kisebb, a követett célkitűzésekkel koherens.

42 Nyilvánvaló továbbá, hogy az ilyen létesítmények létrehozása a területrendezési politika szempontjából különös kihívást jelent e létesítmények elhelyezkedésétől függetlenül (lásd analógia útján: 2011. március 24-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-400/08, EU:C:2011:172, 80. pont).

43 Ami a küszöbértéknek és az adóalap kiszámítása részletes szabályainak meghatározását illeti, ez a nemzeti jogalkotó mérlegelési mozgásterébe tartozik, és ezenkívül olyan összetett technikai értékeléseken alapul, amelyek felett a Bíróság csak korlátozott bírósági felülvizsgálatot gyakorolhat.

44 Hozzá kell tenni, hogy az a körülmény, hogy az alapügyekben szóban forgó nemzeti jogszabály nem írja elő azt, hogy az adó kiszámításakor össze kell adni az ugyanazon személy tulajdonában álló kereskedelmi létesítmények területét, nem tűnik a nemzeti jogalkotó által követett célkitűzésekkel inkoherensnek.

45 E körülmények között az adóalanyiságnak a vállalkozás eladóterére alapított olyan kritériuma, mint amelyről az alapügyekben szó van, a létesítmények olyan kategóriái közötti különbségtételhez vezet, amelyek e célkitűzésekre tekintettel nincsenek összehasonlítható helyzetben.

46 Ennélfogva nem tekinthető úgy, hogy az Aragónia autonóm közösség területén található azon kereskedelmi létesítményeket megillető adómentesség, amelyek eladótere nem haladja meg az 500 m^2-t, illetve amelyek eladótere meghaladja e küszöbértéket, azonban adóalapjuk nem haladja meg a 2000 m^2-t, szelektív előnyt nyújtana e létesítményeknek, és ennélfogva nem minősülhet az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak.

47 A kérdést előterjesztő bíróságnak az alapügyekben szóban forgó adó többi jellemzőjével kapcsolatban is kérdései vannak. E bíróságban felmerült a kérdés, hogy az, hogy az azon létesítmények javára nyújtott teljes mentesség, amelyek gépeket, járműveket, szerszámokat és ipari alapanyagokat; csak professzionális felhasználóknak szánt építőanyagokat, szaniterárukat, nyílászárókat; önálló hagyományos szaküzletekben bútort; gépjárműveket; palántákat és facsemetéket, vagy gépjármű-üzemanyagot forgalmaznak, e létesítmények javára nyújtott előnynek minősül-e.

48 Rá kell mutatni arra, hogy ezen intézkedés az e különös adó által alkotott referenciakerettől való eltérést jelent.

49 Aragónia autonóm közösség az írásbeli észrevételeiben azzal érvel, hogy az érintett kereskedelmi létesítmények tevékenységei, noha nagy eladóteret igényelnek, kevésbé károsak a környezetre és területrendezésre, mint a szóban forgó adó hatálya alá tartozó létesítmények tevékenységei.

50 E körülmény alkalmas lehet arra, hogy igazolja az alapügyekben vitatott jogszabály által tett megkülönböztetést, amely ennélfogva nem járna az érintett kereskedelmi létesítmények javára nyújtott szelektív előnnyel. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban annak vizsgálata, hogy az előtte függőben lévő ügyekben valóban erről van-e szó.

51 A fentiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy nem minősül az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak az olyan adó, mint amelyről az alapügyekben szó van, amelyet a nagy kereskedelmi létesítményekre vetnek ki lényegében azok eladótere alapján, annyiban, amennyiben az adó alól mentesülnek azok a nagy kereskedelmi létesítmények, amelyek eladótere nem haladja meg az 500 m^2-t, valamint azok, amelyek eladótere meghaladja e küszöbértéket, azonban adóalapjuk nem haladja meg a 2000 m^2-t. Az ilyen adó annyiban sem minősül e rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak, amennyiben az adó alól mentesülnek azok a létesítmények, amelyek gépeket, járműveket, szerszámokat és ipari alapanyagokat; csak professzionális felhasználóknak szánt építőanyagokat, szaniterárukat, nyílászárókat; önálló hagyományos szaküzletekben bútort; gépjárműveket; palántákat és facsemetéket, vagy gépjármű-üzemanyagot forgalmaznak, feltéve hogy e létesítmények nem olyan mértékben károsak a környezet és a területrendezés szempontjából, mint a többi létesítmény, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

A költségekről

52 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a nagy kereskedelmi létesítményekre kivetett olyan adó, mint amelyről az alapügyekben szó van.**

2) **Nem minősül az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak az olyan adó, mint amelyről az alapügyekben szó van, amelyet a nagy kereskedelmi létesítményekre vetnek ki lényegében azok eladótere alapján, annyiban, amennyiben az adó alól mentesülnek azok a nagy kereskedelmi létesítmények, amelyek eladótere nem haladja meg az 500 m^2-t, valamint azok, amelyek eladótere meghaladja e küszöbértéket, azonban adóalapjuk nem haladja meg a 2000 m^2-t. Az ilyen adó annyiban sem minősül e rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak, amennyiben az adó alól mentesülnek azok a létesítmények, amelyek gépeket, járműveket, szerszámokat és ipari alapanyagokat; csak**

professzionális felhasználóknak szánt építőanyagokat, szaniterárukat, nyílászárókat; önálló hagyományos szaküzletekben bútort; gépjárműveket; palántákat és facsemetéket, vagy gépjármű-üzemanyagot forgalmaznak, feltéve hogy e létesítmények nem olyan mértékben károsak a környezet és a területrendezés szempontjából, mint a többi létesítmény, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

Aláírások